

γυναίκας κι απ' τὸ παιγνίδι τοῦ παιδιοῦ. Ὁ ἔρωτας ὅμως τοῦ ἄντρα καὶ τῆς γυναίκας εἶναι ἄνθρωπος πὸν ἡ γλώσσα του εἶναι παιδική—γι' αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος εἶναι παιδί. Αὐτὴ εἶναι ἡ μετάβασις τοῦ ἐρωτικοῦ ζευγαριοῦ, πὸν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν βλαπτὴ ἐρωτικὴ ταῦτησι, ἀλλὰ ὀδηγεῖται πρὸς τὸ παιδί. Κι εἶναι βλαπτὴ ἡ τέρψη πρὸς τὸ παιδί. Αὐτὴ ὅμως ἡ τέρψη μὲνει γνωστὴ μονάχα στὸ ταυτισμένο κι ἔχει στὸ χωρισμένο ζευγάρι, στὸ ἐρωτικὸ ζευγάρι πού, ὄντας διό, δὲν ἔχει διὸ ἀτομικότητα, ἀλλὰ δὲν ἔχει ἄλλη ἀτομικότητα ἀπὸ κελὴν πὸν τὸ κάνει ἐρωτικὸ καὶ δίνει τὸ παιδί. Ἔτσι μόνον τὸ παιδί μπορεῖ νὰ μιλήσει γιὰ τὸν ἔρωτα, γιὰτὶ αὐτὸ εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Ὅσο ὅμως τὸ παιδί γίνεται ἄντρας ἢ γυναίκα, τόσο ὁ ἄνθρωπος καθαρῶς κι ἀπλώνεται καὶ τὰ περιλαμβάνει ὅλα —καὶ μαζὶ τὸν ἄντρα ἢ τὴν γυναίκα πὸν βγήκε απ' τὸ παιδί. Ἔτσι κάθε ἄντρας καὶ κάθε γυναίκα κινήσανε ἓνα παιδί μέσα απ' τὴν τέρψη πὸν δίνει κάθε τί, γιὰ νὰ φτάσουν στὴν ἐρωτικὴ τέρψη πὸν γίνεται παιδί. Αὐτὸ τὸ παιδί εἶναι ὁ αἰώνιος ἄνθρωπος, τρατώδικα καὶ πολυευτυχημένα μοναχὸς ἀφοῦ κοιτάει ἄλλου, ἔχει πὸν μόνον παιδικὰ μπορεῖ νὰ μᾶς πει. Κι ἡ ἀγάπη γιὰ τὸ παιδί πὸν μὲνει μέσα μας καὶ μᾶς δίνει μ' ὅλα, μέχρι πὸν μᾶς δίνει μαζὶ μ' ὅλα σ' ἓνα νέο παιδί, μᾶς κάνουν νὰ κινήσανε πάντα ἓνα παιδί, πὸν δὲ νιώθουμε πᾶ ἄν εἴμαστε ἡμεῖς ἢ τὸ παιδί μας — καὶ τελικὰ μένομε θαυμασμένοι απ' αὐτὸ τὸν ἔρωτα, πὸν μᾶς στρέφει ἄλλου: πρὸς τὸν ἄνθρωπο - παιδί πὸν μᾶς ἔχει γνωρισμένη τὴν πλάτη πὸν εἶναι ἡ μόνη θέσι τοῦ παιδιοῦ. Γιατὶ τὸ παιδί κοιτάει πάντα ἄλλου—καὶ τὸ παιδί εἴμαστε ἡμεῖς.

(Μικρὸ δοκίμιον γιὰ τὴ γλώσσα, «Ἡ γλώσσα γιὰ τὸν ἔρωτα», Ἐκδ. 1967, Δὲς καὶ ΣΠΕΙΡΑ 8).

Κάρρο

Πατέρα μου, λαχτάρισα τὰ πουλιὰ
τὰ χορτάρια πὸν μυρίζουν στὸ διὸς μας
κι ἔχει κι ἐδῶ καὶ τώρα
κι ἓνα κάρρο ἀργὸ στὴν ἀνάσα μας
κι κυλάει μὲ ὀδὸς μεγάλες ἀκτινωτὲς
ζωγραφισμένες πὸν ζωγραφίζουν τὸν κόσμον
μόνον μὲ βαθιὰς ὀδιὰς στὸ χῶμα
κατὰ τὰ κύματα μέχρι τὴ θάλασσα
νὰ δουλάξει στὴν ἄμμο ἀκίνητο πᾶ
μπροστὰ στὸ χρονον μὲ σένα
κι ἐγὼ νὰ μαζεύω θαλασσινὰ
ὄστρακα γελαστὰ καὶ δουλεμένα μπαλατσού-

κα
πὸν θὰ τὰ διαβάσω στὴ γενιά μας
καλὸς μαθητὴς καλὸς ἄνθρωπος
δικὸς σας, φτεμένον,
ἢ, λέει, νὰ κολυμπῶ ὡς τὰ νερά σας
ἔξω ἀπὸ τὴ γραμμὴ
πὸν λάμπει μέσα μου γλώσσα
καὶ μιλάει κόσμος.

ἓνα κάρρο, πατέρα μου, μ' ἄνθρώπους
μὲ ὀδους μὲ τραγιάσκες
νὰ περνάει τὸν πόρον τοῦ ποταμοῦ
στὸ θρόνον. Ἄλφειο πόνον,
στὸ νερὸ πὸν περνάει ἢ γυναίκα
μὲ σπικωμένα φορτίματα
καὶ βοήχεται, ὡς βοήχεται
στὰ μάτια μου τώρα.

ἓνα κάρρο ἀργὸ,
πατέρα μου,
νὰ πηγαίνει κάπου, ἐδῶ
ἢ ἐκεῖ, στὴν πατρίδα μας,
ἓνα κάρρο τοῦ κόσμου
ζωγραφισμένο.

Ἄλφειός, θάλασσα —26—10—75

★

ὁ φίλος σου
Σωκράτης

Μαρία Μητροπούλου

